

**HOTĂRĂRI ALE CURȚII EUROPENE DE JUSTIȚIE
ÎN MATERIE DE TVA**

Stimați Colaboratori,

Vă reamintesc că, potrivit art. 11 alin. (11) din Codul fiscal, **în domeniul TVA, autoritățile fiscale și alte autorități naționale trebuie să țină cont de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE sau Curtea).**

Vă prezint în acest buletin rezumatul celor mai recente hotărâri ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în materie de TVA.

Aceste hotărâri se referă la: faptul că dreptul de deducere a TVA nu trebuie condiționat de prezentarea unor documente suplimentare față de factura fiscală; tratamentul aplicabil în cazul despăgubirilor percepute în caz de nerespectare de către clienți a perioadei minime de contractare; ajustarea bazei de impozitare a TVA în caz de neplată și dreptul la rambursarea TVA persoanelor impozabile care nu sunt stabilite în statul membru de rambursare.

**Cu privire la dreptul de deducere a TVA: Hotărârea CJUE în Cazul
C-430/19 – C.F. SRL, emisă la data de 4 iunie 2020 împotriva ANAF din România**

- Contribuabilii români care se confruntă cu dificultăți în privința obținerii dreptului de deducere a TVA primesc un sprijin important din partea CJUE, prin decizia în **Cauza C-430/19 – C.F. SRL emisă la data de 4 iunie 2020 împotriva ANAF.**
Prin decizie se stabilește că dreptul de deducere a TVA nu trebuie condiționat de prezentarea unor documente suplimentare față de factura fiscală.
- În cauza menționată, contribuabilului i-a fost refuzat dreptul de deducere a TVA pentru o serie de achiziții din cauza comportamentului pretins inadecvat al furnizorilor și pentru că nu a putut prezenta alte documente justificative în afara facturii fiscale.
- CJUE confirmă, însă, faptul că dreptul de deducere a TVA nu poate fi refuzat dacă beneficiarul achiziției nu deține alte documente suplimentare în afară de factură, doar în baza unor simple bănuieli de fraudă din partea administrației fiscale, nesusținute de dovezi care să ateste că tranzacția în cauză nu s-a realizat efectiv.
- Acesta este un subiect intens dezbătut în cadrul controalelor în România, abordarea inspectorilor fiscali din practică fiind aceea de a respinge dreptul de deducere dacă contribuabilul nu prezintă documente suplimentare pentru achizițiile sale.

- Decizia CJUE se referă atât la achiziții de bunuri, cât și la achiziții de servicii. Referința este importantă având în vedere practica autorităților locale de a solicita în mod repetitiv documente justificative diverse pentru a proba existența anumitor prestări de servicii, care sunt analizate, de regulă, pe baza unor criterii subiective. În plus, de cele mai multe ori, inspectorii fiscali consideră că aceste documente sunt insuficiente.
- Autotățițile fiscale române tratează în mod similar justificarea dreptului de deducere a cheltuielilor din perspectiva impozitului pe profit și a celor necesare în vederea justificării deducerii TVA, practică care nu este conformă cu cadrul legal existent.
- **Decizia instanței europene analizează și importanța acordării accesului contribuabilului la informațiile din dosarul său administrativ, în baza cărora se emite decizie de impunere.**

Conform Curții, în cazul în care contribuabilul solicită date din dosar, dar este refuzat, decizia de impunere emisă la finalul inspecției fiscale ar trebui să fie nulă de drept, dacă se demonstrează că finalitatea controlului ar fi fost diferită, în situația în care contribuabilul ar fi avut acces la date.

Tratamentul aplicabil în cazul sumelor percepute în caz de nerespectare de către clienți a perioadei minime de contractare: Hotărârea CJUE în Cazul C-43/19 - Vodafone Portugal, emisă la data de 11 iunie 2020

- În cadrul acestei cereri se ridică întrebarea dacă sumele pe care un operator de servicii de telefonie le primește de la clienții săi pentru nerespectarea perioadelor contractuale din motive proprii clienților sunt penalități contractuale în afara sferei de aplicare a TVA sau prestații cu plată în sfera TVA.
- Anterior, Curtea s-a pronunțat și în cauza C-295/17 MEO, în care au fost abordate aspecte similare cu cele din prezentul caz, diferența dintre cele două cazuri fiind metoda de calcul aferentă sumelor percepute de la foștii clienți.
- Așa cum a fost statuat și în cazul C-295/17 MEO, contravaloarea prețului plătit la momentul semnării contractului privind prestarea unui serviciu este constituită din dreptul clientului de a beneficia de executarea obligațiilor care decurg din contract, indiferent dacă clientul pune în aplicare acest drept.
- În cazul prezent, Curtea nu a considerat relevant faptul că sumele percepute de la foștii clienți nu permit Vodafone să obțină aceleași venituri precum cele pe care le-ar percepe dacă clientul nu ar fi reziliat contractul prematur atât timp cât contraprestația pentru serviciu se determină potrivit unor criterii bine stabilite, care precizează atât ratele lunare, cât și modul în care trebuie calculat cuantumul pentru rezilierea anticipată.
- Astfel, **Curtea a statuat faptul că sumele percepute de un operator economic în cazul rezilierii anticipate, pentru motive proprii clientului, a unui contract de prestări de servicii care prevede respectarea unei perioade contractuale, în schimbul acordării în favoarea acestui client a unor condiții comerciale avantajoase, trebuie considerate ca reprezentând remunerarea unei prestări de servicii efectuate cu titlu oneros și nu drept penalități contractuale.**

**Ajustarea bazei de impozitare a TVA aferente unei creanțe nerecuperabile:
Hotărârea CJUE în Cazul C 146/19 - SCT d.d., emisă la data de 11 iunie 2020**

- Cererea de decizie preliminară a fost formulată de instanța de trimitere în legătură cu refuzul autorităților din Slovenia de a acorda societății SCT dreptul de a ajusta baza de impozitare a TVA achitate, aferente unor creanțe nerecuperate, pentru motivul că societatea a omis să declare aceste creanțe în procedurile de faliment inițiate împotriva debitorilor.
- **Curtea a statuat faptul că statele membre nu pot refuza unei persoane impozabile dreptul la reducerea taxei pe valoarea adăugată achitate și aferente unei creanțe nerecuperabile atunci când aceasta a omis să declare această creanță în procedura de faliment inițiată împotriva debitorului său, chiar dacă această persoană impozabilă demonstrează că, dacă ar fi declarat creanța menționată, ea nu ar fi fost recuperată.**

Dreptul la rambursarea TVA persoanelor impozabile care nu sunt stabilite în statul membru de rambursare: Hotărârea CJUE în Cazul C 242/19 - CHEP Equipment Pooling NV, emisă la data de 11 iunie 2020 împotriva ANAF din România

- Această cauză privește interpretarea dispozițiilor Directivei TVA și a Directivei 2008/9/CE cu privire la rambursarea TVA către persoanele impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare.
- Cererea a fost formulată în contextul în care autoritățile fiscale române au refuzat rambursarea taxei achitate în România de către societatea Chep Equipment Pooling din Belgia, pe motiv că aceasta din urmă ar fi avut obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în România ca urmare a efectuării unui transfer asimilat unei achiziții intracomunitare de bunuri.
- De asemenea, au fost solicitate clarificări cu privire la faptul dacă transportul unor paleți dintr-un stat membru în alt stat membru, cu scopul de a fi ulterior închiriați către o persoană impozabilă stabilită și înregistrată în scopuri de TVA în statul membru de destinație, reprezintă un „nontransfer”.
- **CJUE a subliniat faptul că, în conformitate cu prevederile Directivei TVA și ale Directivei 2008/9/CE, dreptul unei persoane impozabile stabilite în alt stat membru de a obține rambursarea TVA nu este subordonat vreunei condiții formale legate de neînregistrarea în scopuri de TVA în statul membru de rambursare.**
- **Astfel, un stat membru nu poate refuza dreptul la rambursarea taxei unei persoane impozabile stabilite pe teritoriul unui alt stat membru pentru simplul motiv că aceasta este sau ar fi trebuit să fie înregistrată în scopuri de TVA în statul membru de rambursare.**
- **Curtea a mai precizat faptul că transferul de bunuri de către o persoană impozabilă de bunuri care provin dintr-un stat membru către statul membru de rambursare, în scopul prestării, de către această persoană impozabilă, de servicii de închiriere a bunurilor respective în acest din urmă stat membru, nu trebuie să fie asimilat unei livrări intracomunitare atunci când utilizarea bunurilor menționate în scopul unei astfel de prestări este temporară, iar acestea au fost expediate sau transportate din statul membru în care este stabilită persoana impozabilă menționată.**

Sper că cele de mai sus vă sunt de folos.

Cu stimă,

Stela Colun PhD
Consultant fiscal
Mobil: +40 748 733 865
stela.colun@coluntax.ro

Colun Tax Consulting SRL
Societate de consultanță fiscală
Membră a Camerei Consultanților Fiscali din Romania
Autorizația nr. 651/2019
Aleea Barajul Sadului nr. 7
Bucharest, sector 3
<https://coluntax.ro/>